

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSZKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

A Vasárnapi Iskola új szervezése.

A Vasárnapi Iskola szerte a keresztyén világban eleven kapcsolatban áll a külmisszióval. A Vasárnapi Iskola tanítói és tanulói mindig a legnagyobb érdeklődéssel viseltettek a külmisszió iránt, foglalkoztak annak hőseivel, tanulmányozták történetét és munkáját. Ami természetes és érthető. Mert a Bibliával való komoly foglalkozás, Krisztus szolgálata elválaszthatatlan a külmissziótól.

Egyesületünket is a legközelebről érdekelheti tehát, hogy evangélikus egyházunkban a Vasárnapi Iskola ügye forduló ponthoz érkezett el. Id. Victor János életében a Vasárnapi Iskola Szövetség nem tagozódott egyházak szerint. Halála után olyan törekvések nyomultak előtérbe ezen a téren, amelyek az egyházi alapon látják legjobbnak a további irányítást és munkát. A református egyházban az újjászervezés munkája már megindult. A Vasárnapi Iskolai Szövetség lapja, „A fecske“, református vasárnapi iskolai lappá lett s mint ilyent Ecsedy Aladár ref. lelkész szerkeszti a Vasárnapi Iskolai Szövetség kiadásában; a kiadásért dr. Victor János felelős.

Evangélikus gyülekezeteinkben a jelentések szerint 75 helyen, 160 csoportban működik Vasárnapi Iskola. Ez a kimutatás nem teljes, mert egészen bizonyos tudomásunk van arról, hogy nem mindenütt érkezett jelentés, ahol Vasárnapi Iskola működik. De hogyha csak ezt a 75 Vasárnapi Iskolát vennénk is, akkor sem szabad ezeknek az ügyét és további sorsát elhanyagolnunk. Egyházi, vallásos és egyetemes keresztyénségi szempontból egyaránt fontos ezeknek a Vasárnapi Iskoláknak a felkarolása, fejlesztése és az új helyzetnek megfelelően megszervezése.

Egyházunk Egyetemes Ifjúsági Belmissziói bizottsága november 10-ikén tartott ülésében foglalkozott a Vasárnapi Iskolák dolgával. A bizottság kívánatosnak és szükségesnek tartja az evangélikus munkaág kiépítését is olyan formán, hogy egyik tagozata lenne a Magyarországi Vasárnapi Iskolai Szövetségnek. A bizottság ülésében többen szóltak hozzá a kérdéshez. Általános vélemény az volt, hogy az egyházak szerint történő munka előnyt jelent. Kelly James, a Vasárnapi Iskolai Világszövetség főtítkára az elmúlt hetekben Budapesten jártában azt mondta ugyan, hogy az egész világon nincs még egy ország, ahol egyházanként szerveztetett volna meg a Vasárnapi Iskola, de tekintettel a magyarországi hely-

zetre, nem emelt kifogást. Sőt kilátásba helyezte, hogy hozzánk, evangélikusokhoz egy skandináv, tehát evangélikus vasárnapi iskolai vezető munkást fog küldeni a munka továbbépítésének megbeszélésére.

Az Ifjúsági Belmissziói Bizottság Brachna Gábor makói lelkészt, dr. Jánossy Lajos theol. tanárt, Németh Gyula szekszárdi lelkészt, Schulek Tibor honvédségi lelkészt és Zulauf Henriket, a FÉBÉ lelkészét kérte meg, hogy 1938. március haváig készítsék el véleményes jelentésüket az evangélikus ág szervezete tárgyában. A kiküldöttek feladata lesz bizonyos módszer-kérdések letárgyalása is. Mert már a Bizottság ülésében felmerült két szempont. Az egyik szerint a Vasárnapi Iskolát — a németországi Kindergottesdienst mintájára — a lelkész állandó és közvetlen közreműködése és vezetése mellett kell tartani, a másik nézet szerint pedig — az angolszász Vasárnapi Iskola mintájára —, a Vasárnapi Iskola munkája a lelkésztől független annyiban, hogy a munkát bár a lelkész irányítása mellett, önkéntes munkaerők a saját hatáskörükben végzik.

Bizonyára megbeszélés tárgya lesz az is, hogy a Missziói Gyermekszövetségek milyen viszonyban lesznek vagy lehetnek a Vasárnapi Iskolával. Ugyszintén szóba kell, hogy kerüljön az Iskolai Kisgyülekezetekhez való viszony is, mert a dunántúli egyházkerület sok iskolájában ezek a Kisgyülekezetek már megalakultak. A helyes megoldást annál is inkább meg kell találni, mert nem kívánatos, hogy iskoláinkban a Kisgyülekezet, a Gyermekszövetség, a Vasárnapi Iskola különböző csoportokra szaggassa a tanulókat s az is szinte lehetetlen, hogy mindegyik ilyen csoportnak lehetne egy-egy gyülekezetben megfelelő vezetőt találni. Amilyen örvedetes az, hogy iskoláink lelki munkája mélyül éppen olyan káros volna, hogyha minden újabb jóakarátú megmozdulás egy-egy már meglévő munkának az elsorvasztását okozná, mert így a kezdeményezéseknél s az első lépéseknél sohasem jutnánk tovább.

Azért is szükségesnek tartjuk erre a figyelmet nyomatékosan ráterelni, mert ha mindegyikünk külön utakon, a saját elgondolásai szerint jár és dolgozik, akkor lassan-lassan automatikusan kikapcsoljuk magunkat a világkeresztyénség átfogó munkájából. Tekintve az erőarányokat, ez a mi munkánkat s annak az eredményességét sorvasztaná és csökkentené. Nekünk sem a külmisszióban, sem a többi keresztyén munkában nem szabad magunktól eldobni azokat az értékeket és erőket, amelyeket egyfelől az egyetemes evangéliumi keresztyénséggel, másfelől a világ lutheranizmusával fenntartott és ápoltt kapcsolatokat jelentenek és nyújtanak. Ellenkezőleg: ezeket a kapcsolatokat tegyük még elevenebbé és közvetlenebbé személyes érintkezések révén is. A másokkal, különösen nálunk nagyobbakkal való érintkezés és együttlét bizonyos alázatosságot és önmegtágadást követel, de a cél és az ügy megérdemli, hogy ezt az áldozatot meghozzuk.

Kunos Jenő levele

a Misszióegyesület 1937. évi közgyűléséhez.

A pár ezer kilométeres távolság miatt ez évben sem lehetek ott a M. E. közgyűlésén. Az elmúlt években is nagyon szerettem volna részesülni azokban az áldásokban, melyeket Isten ezeken a gyűléseken ad, de különösen szerettem volna jelen lenni ez évben, amikor a külmiszió ügye oly döntővé lett életemben. Jó lett volna személyesen megismerni a Soltvadkerten összegyűlekezett külmiszió-barátokat a missziói területre való kiküldetés előtt. Jóllehet remény van arra, hogy nagyon sokkal a most ottan jelenlevők közül a télen odahaza találkozhatom, mégis szeretném így közvetett úton üdvözölni a Misszió Egyesület soltvadkerti közgyűlését.

A misszió csodálatosan nagy, megközelíthetetlenül sokat munkálkodó apostola, Pál írja:

„Minden aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.

Mimódon hívják segítségül azt, akiben nem hisznek?

Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak?

Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?

Mimódon prédikálnak, ha el nem küldetnek? Amiképen meg van írva:

Mily szépek a békesség hirdetőknak lábai, akik jókat hirdetnek.“ (Róm. 10, 13—15.)

Ma nem lehetne együtt a magyar evangélikus egyház missziói Egyesülete, ha a Krisztus nevét nem hirdették volna önfeláldozó papok István király uralkodása idején és azelőtt és ha nem hirdették volna Krisztus tiszta evangéliumát ismert és az ismeretlenség homályában meghúzódó odaadó fiatal pásztorok a reformáció idején. Istennek csodálatos kegyelme az, hogy a Krisztus neve közzététt közöttünk. Ajándék az, hogy mi segítségül hívhatjuk az Úr nevét, azt a nevet, amely által megtartatunk és üdvözülünk. Isten jóvoltából ismerjük azt a nevet, amelyen kívül nem adatott az emberek között más név, amely által kellene megtartatnunk. Krisztus neve megmentett és megment bennünket, jóllehet sokszorosan megérdemeltük volna vesztünket, amit úgy egyesek, mint népünk a maga egészében felhalmozott.

Soltvadkerten ma azok vannak együtt, akik ismerik a Krisztus nevét. De Soltvadkerten ma azokért vannak együtt, akik nem ismerik a Krisztus nevét. Azok, akik megtapasztalták Krisztus váltságshalálának csodáját, azok kérdezik itt felelősségteljes tudattal: Mi van azokkal, akik nem ismerik azt a nevet, amely által kellene megtartatniok, akik nem hallottak a Megváltóról. Akik itt jelen vannak, azokat bizonyára kínozza az a tudat, hogy ezek, száz-ezrek, milliók nem találkozhatnak az élő Krisztussal, nem dönthetnek ő előtte ideig és örökkévaló boldogságukról és életükről. Megdöbbenve kérdezik itt bizonyára sokan Pál apostollal: „Mimódon hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak?“ — Megvagyok győződve, hogy erre a közgyűlésre azért gyülekeztetek össze, mert tudjátok és érzitek: *a pogányoknak is hallaniok kell Krisztusról!*

A pogányoknak szükségük van prédikálóra! Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül. Ha itt közöttünk szükség van prédikátorokra, akkor még inkább szükség van ott, ahol egyáltalában nem hirdették még az Igét. Ma senki sem érvelhet azzal, hogy magyar evangélikus egyházunkban is szükség van munkámra. Nem érvelhet ezzel senki, mert Isten bönven adott nekünk prédikátorokat. Nem azért adott-e Isten olyan sok fiatal lelkészt, hogy ott-honi missziós gyülekezeteink megszervezése után jusson munkás a külső misszióhoz is? Nekünk hinnünk kell abban, hogy Isten ad hűséges pásztorokat úgy magyar egyházunknak, mint a pogányoknak azért, hogy biztonságot tegyenek arról, hogy Krisztus e világ egyetlen megváltója. Se a megkeresztelt, se a pogányok *nem hallhatnak prédikáló nélkül.*

A pogányoknak nem prédikálhatunk, ha el nem küldetünk! „Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek?“ Krisztus nem hirdette addig a menynek országának evangéliumát, amíg az Atya el nem küldötte őt erre a földre. A próféták Esaiás, Jeremiás hallgatnak, némák addig míg Isten nem hívja és küldi őket. A tanítványok Jézussal járnak, míg ki nem küldetnek missziói

munkára. A kiküldetés pedig mindig úgy történik, hogy Isten először *hív*, azután *felkészít*, megtisztítja a próféták ajkát, Jézus köré gyűjti a tanítványokat, csendes félrevonultságba viszi Pált, azután *elküld* az evangélium hirdetésére. Krisztus maga küldi tanítványait: „Menjetek el”, de azután ez a feladat Krisztus testének, élőegyházának szent kiváltsága lesz. Ma az anyaszentegyház kiváltsága a kiküldés. Sajnos ebben a kiváltságban ritkán volt részünk. Nem volt küldöttünk, de talán nem igen volt küldő, misszionális gyülekezet sem. Pedig a *pogányoknak szükségük van azokra, akik kiküldik az Ige hirdetőit.*

Bizonyára a *lutheri*, evangélikus *bizonyágtevő erő hiánya* az, hogy oly sokáig védekező álláspontra helyezkedtünk. Védjük saját pozíciónkat. Nem mertük tovább adni, nem tudunk az élvonalra küldeni senkit. De bizonyára az *áldozatkészség lelkének hiánya* is ez, pedig Isten akaratát áldozatok nélkül nem lehet betölteni. A mi Urunk Jézus nem elégedett meg azzal, hogy a mennyben imádkozott az emberiségért mikor látta rettenetes nyomorúságunkat, hanem lejött közénk, áldozatot hozott, sőt a legnagyobbat, feláldozta magát a keresztfán. Mi magyar evangélikusok mégis úgy akartuk betölteni Krisztus parancsát: „Menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket”, hogy itt idehaza imádkozunk a külmiszióért, hozunk érte áldozatot anyagiak tekintetében, de *nem küldtünk* senkit az evangélium prédikálására 27 év alatt, amióta megalakult Missziói Egyesületünk. Avagy nem áldozatkészség lelkének hiánya-e az, hogy Missziói Egyesületünket mint általában a Missziói Társaságoknak — nem pénzből van a legnagyobb hiánya, hanem munkásból. Pedig az aratnivaló sok, a gabona érik az aratásra, de a *munkás kevés*. Ugy látszik szívesebben imádkozunk a misszió előremenetelért, szívesebben áldozunk időnkéből és filléreinkből valamit, minthogy odaadnánk önmagunkat. Avagy nem kell-e kiáltó felhívást intézni ma is a férfiakhoz: „közelebb a kereszthez”, mert a nők kezdik mindjobban átvenni nemcsak a missziói munka fenntartását és támogatását, hanem magát a missziói munkát is, (Kunst I., Molnár Mária, Pauer I. és nézd a finn misszió munkásairól készített táblázatok legutóbbi adatait, ill. éveit), jóllehet Jézus annak idején csak férfiakat küldött el az evangélium hirdetésére, a nők szolgálatát csak elfogadta.

Nem a szegénységünk az oka, hogy nincs küldöttünk. A M. E.-ünk évi bevétele majdnem elég 2 küldött költségeinek fedezésére is. Nem is kicsiny létszámunk az oka ennek, mert hiszen a kis „testvér-egyház”, sőt jelentéktelen kis szekták is tízezet és százakat tudtak kiküldeni, hanem bizonyára ott a hiba, hogy kevesen hívják segítségül közöttünk az Úr nevét, hogy nem értékeljük igazán Krisztus parancsát, nem vesszük komolyan, hogy nekünk munkatársakul kell beállanunk az Ő munkájába. Szomorú dolog, hogy az evangélikusok más protestáns egyházakhoz viszonyítva, igen gyengén vannak képviselve a misszió mezején. Pedig mi megvagyunk győződve arról, hogy legtisztábban reánk bízott Krisztus evangéliuma. Mégis se hideg, se meleg, tétlen lutheránusságunkban engedjük, hogy mások prédikáljanak.

Tudom, hogy Kunst Irén életének utolsó idejében sokat imádkozott azért, hogy valaki magyar folytassa Hunanban munkáját, hogy legyen valaki fiatal magyar ifjú, vagy lány, aki prédikálja az evangéliumot, mert hogyan higgyenek, hogyan halljanak azok a kínaiak Krisztusról, ha nincs, aki prédikáljon.

Tudom, hogy a magyar evangélikus külmiszió-barátok sokat imádkoznak azért, hogy legyen valaki, akit Isten elhív és a magyar evangélikus egyházunk *elküldhet* missziói munkára.

Hogy ezek az imádságok az én személyemre vonatkoznak, az egészen csodálatos az én szemem előtt. Csodálatos, hogy hogyan hívott a finn M. társaság székházának meglátogatásakor, csodálatos, hogyan hártott el lehetetlennek látszó akadályokat, csodálatos hogyan és hova akar elküldeni.

Csodálatos, hogy nem saját erővel, saját fegyverzettel akar elküldeni, hanem a Krisztus Lelkével, amely képessé tette az egyszerű, bűnös tanítványokat az evangélium hirdetésére, az újszövetség szolgálatára.

A misszionáriust *kiküldő gyülekezetnek* és a kiküldendő misszionáriusnak egyaránt ezt mondja a misszió Ura: „Ne féljete, bízatok, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!” — Ámen.

Nagy Ansgar, észak apostola.

Írta: Leontine von Winterfeld-Platen.

Fordította: Zárandi Attila.

(Folytatás.)

— Honnét tudhattad, hogy ma éjszaka szükségem lesz tanácsodra?

Sötétben támaszkodik a kardjára és a lobogó lángba mered. Az öreg nő barna, ráncos arcán mosoly suhan át.

— Kiolvastam a madarak repüléséből, a szél zúgásából, a kuvik nevetéséből. Asszonyruhás férfiak vannak váradban, új tanítást hoznak új, ösmeretlen Istenről. Tövises szememben.

Hangja rekedtté válik, száraz kezét lassan ökölbe szorítja. Gothebert megrettenve nézi.

— Már ezt is megtudad? Akkor bizonyára azt is tudod, hogy ezek miatt az idegen emberek miatt jöttem ma éjszaka, mert szükségem van tanácsodra. Foglyul ejtettem őket, mert magas váltságdíjat akarok értük. Feleséged Gunhilda és Irmela az öreg Herigar lánya napról-napra könyörögnek szabadságukért. Mit tegyek? Mivel amaz új keresztyén hitnek a papjai, megkérdezel téged, régi szent isteneinkben gyökerező vallásunk papnőjét.

Az öreg boszorkány közvetlen előtte megállt. Fekete, szúrós szeme telve van haraggal és gyűlölettel.

— Gothebert, hát vakság vert meg, hogy ilyen kérdést intézel hozzám? Sohsem szabad ezeket a kámzsásokat szabadon bocsátanod. A legmélyebb börtönbe kell zárnod őket és őriztetned éjjel-nappal, mert ezek a frankok teli vannak tekervényes utakkal és ravaszsággal. Bosszúra és menekülésre gondolnak majd. Ha nem akard magadra idézni a régi istenek haragját, sohse bocsásdad őket szabadon. Ezt jó lélekkel tanácsolom neked!

A sötét ég felé emeli száraz karjait, élesen megvilágítva a cikázó áldozati lángok vörös fényétől.

Gothebert még mindig mozdulatlanul áll, széles kardjára támaszkodva. Nehezen lélegzik, homlokán mély ránc redőzik.

— Még egyet szeretnék kérdezni tőled, bölcs boszorkány. Fiunk Bertram tegnap óta súlyos lázban és görcsökben fekszik. Feleséged és Irmela a rab-szolgánál egész éjszaka virrasztanak mellette. Gunhilda asszony kérdezte téged, vajjon mi gyógyítaná meg?

A boszorkány gondolatokba mélyedten ingatja ősz fejét.

— Hadd kérdezzem meg az isteneket, mi az akaratom.

Igéző jeleket csinál az áldozati kő fölött. Erős illatú füvet dob háromszor a lángba, közben varázsfömlőket mormol. Gothebert mozdulatlanul nézi. Ösmeri a szent szokásokat és tudja, hogy ebben nem szabad sem zavarni, sem félbeszakítani. Végre abbahagyja ijesztő munkáját, mozdulatlanul áll és Gothebertre mered. Tekintete fenyegető, keze mint keselyű karma nyúl feléje.

— Gothebert, az istenek haragszanak rád! Feleséged vetette föl az idegen papok szabadonbocsátásának gondolatát. Ezt sohsem szabad eltűrnöd! Az istenek most súlyos betegséggel verték meg gyermekedet s halálát akarják, ha nem teszed meg amit mondok!

Szünetet tart a beszédben. A láng még egyszer körülöleli öreg, hajlott testét.

Gothebert rémültnék látszik. Kimondhatatlanul szereti gyermekét és az öreg asszony szavai félelmet okoznak neki.

— Szólj, óh bölcs boszorkány, mit tegyek? Mondd az isteneknek, hogy tartsák meg gyermekemet és zsákmányom legjavát áldozom nekik!

Az öreg komolyan bólint. — Gothebert, ők is ezt akarják. Emberáldozatot kívánnak, mert már régóta nem mutattunk be nekik. Gyermeked csak emberáldozat árán gyógyulhat meg!

Gothebert fejet hajt, engedelmes beleegyezése jeléül. — Kit akarnak az istenek?

Az öreg sovány arca eltorzul a haragtól és gyűlölettől. — Az elfogott papok közül az elsőt, az összes frankokkal együtt. A vezetőt, aki elcsalta övéit, hogy idejőjenek észak magányos erdeibe.

Gothebert bólintott. — Mikor legyen?

A boszorkány ránézett a vonuló felhők közül kibukkanó holdra.

— Három nap mulva, ebben az órában. Ha a kámszahordó vére az áldozati köre ömlik, gyermeked akkor lesz egészséges. Előbb nem.

— Óh bölcs boszorkány, akkor hadd haljon meg előbb, hogy fiam hamar meggyógyulhasson!

Gothebert néhány lépést tesz előre és esdve néz az öregre. Az kurtán megrázza fejét.

— Elfelejtetted, hogy először követeket kell küldenem az összes kerületekbe. Hírül kell adni a mieinknek, hogy megtartjuk a nagy áldozati ünnepet. Feleségednek és a fiúnak jelen kell lenni, mert különben az áldozat haszontalanná válik!

A láng egyre kisebbedik a sűrű kövön, míg végre a sziklakúp körül csatagoló hideg éjszakai szél egészen kioltotta. Az öreg boszorkány eltűnt a hirtelen támadt sötétségben, — mintha föld nyelte volna el. Felhőfoszlányok kergetődznek a sápadt hold fölött. Az ormokon zúg a tengerről jövő szél.

Gothebert vállára veti a fehér medvebőrt, mert hideg lett. Lassan lemegy a szikláról, amelynek lábához egy fatörzshöz kötötte lovát. Fölveti rá magát és sietve lovagol az erdők fölött ülő viharos őszi éjszakában.

III.

Gunhilda asszony közben nagy félelemben és aggodalomban virrasztott gyermeke ágya mellett. Az ágy a nagycsarnok mellett lévő hálókamrában áll. A kőfalon vasgyűrűbe erősített fákllya világítja meg nyugtalanul lobogó lángjával a forró, piros arcú gyermeket. Ide-oda hánykolódik a takarón és nem tud nyugalmat találni. Lélegzete rövid és gyors, barna fűrtjei rátapadnak nedves homlokára.

Gunhilda asszony összetette kezét és egész csendesen ül az összekúszált ágy lábánál. Szemében könnyek csilognak, nem tud többé segíteni. Bár már késő este van, nem képes nyugovóra térni. Már három éjszaka nem aludt. A torony és a tenger sziklás partján magányosan emelkedő vár falai körül járó szélre kell figyelnie. Gothebert úr hazatérését várja. Nem tudja, hová lovagolt ebben a késő órában.

Az ajtó lassan kinyílik és a hűsleges Irmela lép a szobába.

— Gunhilda asszony, kis nyugalmat kéne engedned magadnak. Már hosszú ideje nem aludtál. Hagyj virrasztanom gyermeked mellett!

Gunhilda asszony szomorúan megrázza szőke fejét.

— Azt hiszed, tudnék most aludni, mikor egyre rosszabbul lesz és nem tudok semmi segítséget?

Irmela mélyen odahajol a nyögdecselő gyermek fölé. Csend van a szobában, csak a tengerről jövő éjszakai szél üvölt odakünn.

Irmela lassan fölegyenesedik. Szeme részvétellel telten nyugszik az aggódó anyán.

— Gunhilda asszony, talán az idegen keresztyén pap tudna segíteni. A jámbor szerzetesek sok gyógyító fűvet tudnak a láz és a ragály ellen. Apám gyakran beszélt erről.

Gunhilda asszony örömteljes ijedtséggel néz az előtte álló leányra.

— Irmela, valóban hiszed? Óh akkor hozzuk el és mutassuk meg neki a beteg fiút.

Irmela bólint. — Elmegyek hozzá. Gothebert úr a saroktoronyba záratta a szerzeteseket. Az örnek rendeletet adok, hogy engedje el a nagy Ansgart egy órácskára. Gothebert úr nem szid meg ezért bennünket.

Irmela néhány perc múltán Ansgar testvérral jön vissza. Odavezeti a gyermek ágyához. Meg tudja magát értetni vele, mert hazulról bírja a dán nyelvet.

Ansgar testvér csendesen odalépett a fiú ágyához és csendesen néz rá. Hűvös nagy kezét ráteszi láztól forró homlokára. Egy pillantással látja, hogy a gyermek élete nagy veszélyben van. Utasítást ad az asszonnak, hogy csavarja a kicsi, lázas testet nedves ruhába.

— Többet nem tehetünk érte, sokkal többet? — kérdezte az aggódó anya szeme.

— Kérjük Jézust, hogy tegye ismét egészségessé, — szól Ansgar egyszerűen. Aztán hallják őt hangosan imádkozni, erővel teljes, bensőséges szavakkal. Nem értik, de érzik és sejtik az értelmét. Olyan hatalom és megnyugtató árad ebből a hangból, hogy csöndesség támad az asszonyok aggódó lelkében. A lázas gyermek is elbágyad és megcsöndesedik. Nem tart sokáig, máris erősen elaludt. Ansgar testvér éppen elhagyni szándékozik a szobát, amikor Gothebert úr jó a csarnokon át döngő léptekkel. Széltől tépett. A vállán lévő medvebőrt gyorsan a legközelebbi székre dobja. Arca elsötétül, amikor meglátja a szoba ajtaján kilépő szerzetest.

— Mi dolga van a kámzsásnak beteg gyermekemnél? Ki nyitotta meg börtönét, hogy szabadon járhat-kelhet?

Gunhilda asszony máris mellette van kérélen teszi kezét férje karjára.

— Gothebert, ne haragudj! Egyedül én vagyok bűnös mindenben. Én hívtam a kegyes papot, gyermekünkért való nagy aggodalmamban. Most már jól alszik, nem szabad zavarnunk álmát hangos szóval.

Halkan és óvatosan becsukja az ajtót maga mögött. Irmela benn maradt a beteg gyermeknél. Gothebert szeme azonban haraggal van tele. Minden eszébe jut, amit az öreg boszorkány mondott az áldozati kőnél. Keményen odalép Ansgar testvér elé, mindkét kezét ökölbe szorítva.

— Átkozott keresztyén kutya! Veszedelmet hoztál házamra és még többet is hozol. Az örök zárjanak be a legmélyebb börtönbe, ahol sem nap, sem hold nem süt neked.

Előszólt két embert a várudvar őrségéből és parancsot ad nekik. Ansgar testvért újból megbilincselik és elvezetik. A legmélyebb és legsötétebb sziklabörtönbe viszik a frank szerzeteseket és kétszeresen elzárják a nehéz csapóajtót. A síró Gunhilda asszony hiába esdekel irgalmat a foglyok számára. Gothebert úr kérélenhetetlen. Nagyon is az öreg boszorkány igézete alatt áll. Túlságosan remeg régi isteneinek átkától és haragjától.

— Gunhilda, gyermekünk egészséges lesz enélkül a keresztyén pap nélkül is. Igen, ha engedjük tenni-venni, azt az istenek gyermekünk halálával büntetik majd meg. A bölcs boszorkány így mondta. A fiút három nap múlva el kell vinni neki. Aztán meglesz a nagy áldozati ünnep, amikor embervérnek kell folynia az áldozati kőre.

Gunhilda asszony megborzad.

— Embervér? Az nem volt már régóta. Vannak foglyaitok emberáldozatra?

Férje nevet.

— Elfelejtkeztél frank szerzeteseimről? A boszorkány éppen vezérüket akarja, mert az szálka az istenek szemében, akkor gyermekünk is meggyógyul.

Gunhilda rémülten mered rá.

— Ansgar testvért, aki sohasem bántott bennünket? Hiszen az előbb itt állt és imádkozott hatalmas hangjával! Nem Gothebert, ezt sohasem szabad megengedned.

Az sötétlen elvágja szavát.

— Engedelmeskednünk kell a boszorkánynak és az isteneknek. Az éjszaka messze előrehaladt — fáradt vagyok és aludni akarok!

Igy szól és döngő léptekkel kimegy, nagy tanácsalanságban hagyva feleségét.

(Folytatjuk.)

„A tarisznások...”

Ebben a szóban tudom röviden összefoglalni a soltvadkerti missziói konferenciát. Ugy gyülekeztünk össze erre a konferenciára az ország minden részéből, mint a tarisznás vándorok. Iratterjesztői vetítettőgépek szekrényekkel és bőrdöngőkkel. S mindenkinek a táskájában ott volt az a lelkiajándék, amit elhozott a soltvadkerti jubiláló templom oltárára. És senkisésem akart mást

hözni, mint az élő Krisztust, mert az egyház legnagyobb ajándéka mindig a Krisztus. Ezért is választottuk a konferencia alaptárgyául: Krisztus és az egyház. Csak a Krisztusban élő egyház érez missziói kötelességet és csak az az igazi misszió, mely a Krisztust hirdeti. A misszióknak nem az a feladata, hogy színes érdekes epizódokat meséljen el a misszió területéről, nem is az a rendeltetése, hogy az elért eredményekben pihentesse szemeit, de az sem, hogy olyan munkára hívjon el embereket és kérjen áldozatot, melyből hiányzik a Krisztus, hanem minden misszió alapja és fundamentuma először a Krisztus szeretete. Csak ott születhet meg külmisszió, hol előbb megszületett Krisztus szeretete.

Ezt láthattuk a soltvadkertii gyülekezet multjából. Amikor a templom 100 éves fennállását ünneplő közgyűlésen hallgattuk a templom és gyülekezet történetét, a meghatottság és csodálat érzései futottak rajtunk végig. 1745-ben kezdődő templom építést kétszer is meggátolják. De az odabevándorolt hívek Krisztus szeretete mellett kitartanak. Zöld ágocska jelzi minden este, hogy hol lesz az istentisztelet. Köszöntés helyett ezt suttogják egymásnak: „Az ág az Euler vagy Frittmann házán van kitérve.“ Tolnából, Zólyomból és Württembergből bevándorolt híveink nem jöttek üres tarisznyákkal, hanem magukkal hozták az Isten háza iránti szeretetet. Csak így tudjuk megérteni, hogy harmadszor is hozzákezdnek a templomépítéshez és többszöri pesti és bécsi közbenjárásokra megkapják az engedélyt és nagy lelkesedéssel elkezdik építeni azt egy kijelölt ingoványos és mély területen. De a szeretet mindent legyőz.

Egy áldott lelkű tanító kezdeniényezésére a gyermekek és hívek földet kezdenek hordani a kijelölt helyre, hogy méltó magaslaton álljon Istenháza. A gyermekek reggel könyvüket viszik az iskolába, délben pedig a kis táskában minden gyermek földet hoz a templom helyére. Áldott kis tarisznyások. A szerda és szombat délután teljesen ennek a tarisznyázásnak volt szentelve. Minden kis tarisznya föld szerető szívről beszélt. Kicsinyek, nagyok, gyöngéik és öregek, szülők és gyermekek emelték az alacsony vízenyős helyet dombbá, melyen felépült a templom. S ma a szép templom tele van éneklő és imádkozó hívekkel.

Ebbe a szép templomba hoztuk el a mi ajándékunkat is és kiöntöttük szeretettel tarisznyánk tartalmát. Hisszük, hogy szívekbe öntöttünk minden szót. Szólhattunk gyermekekhez, ifjúsághoz és felnőttekhez. Krisztusról és az ő egyházáról.

Felkerestünk 8 szórványt is, ahol ugyancsak sok sok lélek gyűlt össze. Örömsugárzó arcokkal szálltak le a pásztorok a megérkező kocsikról, mert minden tanyán száznál több lélek várakozott rájuk.

S két napon keresztül; délelőtt, délután és este megtelt a templom. S mialatt megüresedtek a mi tarisznyáink, Isten és a szerető vendégfogadó gyülekezet gondoskodott, hogy ne távozzunk el üres szívvel. A hűséges lelkipásztor és segítő munkásai, — a lelkes tanítók és a gyülekezet vezetősége, a nőegyesület és leányegyesület annyi viszonzszeretettel halmoztak el, hogy újra úgy éreztük: megteltek a tarisznyák. Hogy ki lett gazdagabb; nem tudjuk, de „az igazi szeretet mindig adósnak érzi magát.“ Azért amikor visszagondolunk a kedves soltvadkertii gyülekezetre csak azt mondhatjuk, hogy mi adósnak érezzük magunkat. De kívánjuk, hogy az elhintett igék Jézus Krisztust ragyogtassák és gazdag gyümölcsöt teremjenek Isten dicsőségére. D. L.

Missziói imaóra.

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: december 14.-én, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, — magánosan. Decembri imaóránkon, mivel Karácsony ünnepe közeleg, irányítsuk gondolatainkat *Bethlehemre*, ahol Isten egyszülött Fiát bepólyálva jászolba helyezték.

Az elmélkedés alapjául ajánljuk a következő igéket:

„Imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népek öröme léssen: mert született néktek ma a Megtartó, ki az Ur Krisztus.“ Luk. 2, 10. 11.

„Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.“ Máté 1, 21.

„Feltámad néktek, akik fölítek az én nevémet, az igazságnak napja és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt.“ Malakiás 4, 2.

Adjunk hálát:

Hogy Isten megkönyörült a világon és az idők teljességében elküldte Megtartóul az ő Fiát, aki az Ur Jézus Krisztus. Hogy a karácsonyi evangéliomban békességet és jóakaratot hirdetett az embereknek. Hogy az evangéliom még mindig Istennek ereje, minden hívő embernek üdvösségére. Hogy a karácsonyi angyalénekre olyan sokan hallgatnak az egész világon. Hogy az evangéliom hirdetésének munkája nem szünetel s hogy Isten új meg új embereket küld az ő aratásába.

Kérjük Istent:

Hogy a népeknek adjon olyan vezetőket, akik a Krisztus híveiként őszintén iparkodjanak állandósítani a békét és akik támogatnak minden jóakarotót és békességre igyekvést. Hogy Isten békessége uralkodjék gyülekezeteinkben. Hogy a minden fajtájú s nyelvű népek eggyé legyenek a Krisztusban. Hogy a köztünk felnövő gyermekek Krisztus áldásában részesüljenek. Hogy családaink Isten félelmében és szeretetében éljenek. Hogy iskoláink a tanulókat Krisztushoz vezessék.

Imádság: Mindenható és örökkévaló Isten! Köszönjük neked, hogy Fiadban, a mi Urunk Jézusban Megváltót adtál minékünk is. Kérünk, hogy azzal a világossággal, amely Őbenne megjelent, gyujts világosságot elménkben és szívünkben; hogy meglássuk bűneinket s meglássuk Megtartónkat. Terjeszd Szentigéd világosságát az egész földön, mignem teljes lesz a nappal s egészen elmúlik az éjszaka sötétsége. Add kegyelmedet belénk, hogy mi is világosságban járjunk, mint a világosság gyermekei. A mi Urunkért, a Jézus Krisztusért. Ámen.

Missziói Gyermekszövetség órája.

Enek: Mi Atyánk című ének 1—3 verse.

Kezdő ima szövege: Bocsánatkérés, amiért Isten országának keresésében hanyagok, könnyelműek, felületesek voltunk, holott annak keresése Üdvözítő Urunk parancsa szerint a legelső kötelességünk. Iskolai munkánk elhanyagolása voltaképp szintén e parancs ellen való véttség. Hála a kegyelemért, hogy még módunkban áll a keresés. Dicsérjük Istent, hogy minket az ország keresésére méltatott és ezzel a végtelen szeretet forrásaként nyilatkoztatta ki Magát.

Mai óránkon a Mi Atyánk nagy missziói kérésének, a II. kérésnek a megbeszélése következik.

Ige: Efezusi levél 1, 10. 20. 23. 2, 6. 9. 13. 19—22. 3, 19—21. 4, 15. 16. 5, 8. Máté 19, 14. Márk 10, 15. Luther Márton a II. kéréssel kapcsolatban így ír: Ha egy vándor koldus egy jószívű király udvarába téved, akit éppen a legjobb adakozó kedvében talál, úgyhogy a király azt mondja a koldusnak: kérj, amit akarsz, megadom; akkor a koldus ne kérjen egy tányér levest, mert ezzel a király szívét nagyon megbántaná. Ha a koldus csak levest vagy száraz kenyert kér, ez azt jelenti, hogy nem bízik a király ígéretében, hanem azt gondolja: dehogy tudsz te nekem valami nagyot adni, dehogy tudsz te igazán szeretni, nem úgy ismerem én a királyok szívét. Ha a király ígér, akkor a koldusnak nagy dolgot kell kérnie, hogy az ajándék királyi szívjóságot bizonyítson. A királyok királya, Isten azért adta értünk halálba Szent Fiát, hogy bizodaljunk legyen Őhozzá és kérni merjük Tőle a legeslegfőbb jót, Isten országát s benne örök üdvösséget. A Mi Atyánk második kérésében az Üdvözítő arra biztat, hogy kérjük Isten országát. Aki be akar jutni, annak bizó szívvel, lankadatlanul kérnie kell az Isten országát és oly biztosan kell várnia

annak eljövételét, ahogyan a gyermek biztosra veszi, hogy szüleitől mindent megkap, amire szüksége van. Hogy milyen azoknak az embereknek, gyermekeknek, gyülekezeteknek a földi élete, akik bizást bízza vándorolnak az örök hajlékok felé, azt ismét röviden megírta Pál apostol többek között az Efezusi levélben. Fontos azonban megszívlelnünk azt, hogy a magunk, családjunk, gyülekezetünk lelki építésében való szolgálatunk nem érdem, amiért tán jutalmul elvárhatjuk az Isten országát. Ha szolgálunk az Úrnak és megteszünk mindent, amit tőlünk elvár, akkor is haszontalan szolgálak vagyunk, üdvözülni csak az Ő érdemeiért üdvözülhetünk.

Oh ezerszer boldog az a gyermek, ifjú és hajadon, aki Jézus Krisztust megváltó Urának igazán elfogadja és Őt szívébe örökre befogadja, mert Krisztus Urunkban Isten országát megtaláljuk már a földi életben. Énekeljünk, imádkozzunk, tanuljuk az Igét Adventben napról-napra hűségesen, készüljünk nagy örömmel karácsonyra, mert az az Égi Király nagy ajándékozásának ünnepe. Imádkozzunk azért is, hogy a pogány lelkeket a megnyílt karácsonyi ég fényáradatába vezethessük, mert ha mi másokat meg nem tudunk örven-detetni az evangéliummal, akkor mi sem fogadtuk még el azt.

Isten országának eljövételét az Anyaszentegyház készíti elő a Föld népei között. Az Anyaszentegyház terjedésében némelykor csodálatosan megnyilatkozik Isten világkormányzása. Példa erre az angol-szász keresztyén egyház keletkezése Angliában. Körülbelül 14 évszázaddal ezelőtt történt. Az egyik római kolostor apátja, Gergely egy napon végigment a rabszolgapiacra. Amint nézegette az árúba bocsátott rabszolgákat, derék természetű, tiszta, fehérbőrű, kékszemű, gyönyörű aranszőke hajú ifjakon akadt meg a szeme. Ők is eladó rabszolgák voltak. Gergelynek úgy megtetszettek, hogy egy embertől megkérdezte: kik ezek? — Angolok, volt a felelet. — Angolok? Hisz ez majdnem úgy hangzik, hogy „angyalok!” „Igen, ezeknek a szegény pogányoknak is angyalokhoz hasonlóknak kell lenniök!” — Gergelyből nemsokára pápa lett. Mindjárt uralkodása elején egy sereg angolszász ifjút kiváltott a rabszolgaságból és keresztyén nevelés alá rendelte őket több római kolostorba. Mikor azután Gergely pápa meghallotta, hogy a hét angolszász király közül a legelső, kenti Edelbert megházasodott, mégpedig egy keresztyén hercegnőt vett feleségül a frank birodalomból, akkor, az 596. évben Ágoston apátot 40 bencés barátal Angliába küldte. Isten pedig ugyancsak megáldotta ezt a lépést, a 40 szerzetes nagy sikerrel térítette az angolszász népet. Az egyik évben karácsonykor 10.000 pogány hájtotta keresztyén alá a fejét. Ágoston lett Kent fővárosának Canterburynek első püspöke és az angolszászok közül támasztotta Isten Bonifáciust, aki a németek nagy apostola és misszionáriusa lett. A német keresztyénység szent tűzéből hozott hazánkba Asztrik és később Dévai Biró Mátyás és mások is.

Mi a legnagyobb és legnemesebb öröm a földön? Philipp doktor haldokló öreg asszonyt látogatott meg. Az asszony misszióbarát volt. Most nyugodtan feküdt ágyában, arcán már kiabrázolódt a halál. A szemek majdnem becsukódtak már, a lélekzet úgyszólván elállt. Philipp doktor mégis levelet írt ki a zsebéből, az ímént kapta a postán. Felolvasta a levélből az örvendétes hírt, hogy a Társaság-szigetek benszülottei csudálatos módon Krisztushoz tértek és megkeresztelkedtek. Most a haldokló asszony arcvonásai hirtelen megélnkültek, szemét kinyitotta, szája pedig dicsőítette a kegyelmes Istent. Azután elköltözött az örök békeesség hajlékaiba. — Itt hagyta azonban számunkra azt a nagy kérdést, hogy vajjon, ha majd mi meghalunk, az utolsó percekben örülni tudunk-e majd annak, hogy a misszióban új gyümölcsök érnek s hogy Isten országa jön, jön mindenképpen, önmagától, a mi kérésünk nélkül is?!

Adventben olvassuk Üdvözítő Urunk hasonlatait az Isten országáról, továbbá mit mondott az Isten országáról a gyermekekkel kapcsolatban s mit mondott könnyű-e bejutni az Isten országába? A második kérés pedig imádkozzuk magyarázatostul előbb elolvassa, majd fejből.

Záróimánkban könyörgünk Isten Szentlelkéért és kegyes segítségéért, hogy ne lankadjunk az Isten országa eljövételéért való imádkozásban. Mi Atyánk.

Ének: Jőjj, népek Megváltója!

H I R E K.

D. Kapi Béla, a dunántúli egyházkerület püspöke egyházkerülete gyülekezeteinek sajtónapi offertóriumából lapunknak az 1936. és 1937. évekre összesen 80 pengő segélyt juttatott. A püspök úr a dunántúli egyházkerületi gyülekezetek 1937. évi külmisziói offertóriumára címén 557 pengő 97 fillért utalt át az egyházkerületi pénztárból egyesületünk pénztárába. A segélyért és az offertóriumokért ezen a helyen is hálás köszönetet mondunk püspök úrnak és egyházkerülete gyülekezeteinek.

Körutak. Kunos Jenő, aki 1938. tavaszán Kínába, Hunan tartományba készül kimenni misszionáriusnak, 1938. január havában Vapavouiri Tuure finn misszionárius kíséretében körutat szándékozik tenni egyházunkban. Kérjük azokat a gyülekezeteiket, amelyek szívesen vennék Kunos Jenő és a vele jövő finn misszionárius látogatását, szíveskedjenek még december hó folyamán jelentkezni egyesületünk titkárnál (Danhauser László vallástanár, Budapest, VI., Bajza-u. 45.). — Dr. Christiananda Nelson János, aki már ismételtén járt nálunk, 1938. február havában szándékozik körutat tenni hazánkban. Kérjük azokat, akik szolgálatát igénybe venni akarják, szíveskedjenek ugyancsak még december hó folyamán jelentkezni egyesületünk titkárnál. — Azért szükséges, hogy a jelentkezések még december hónapban beérkezzenek, mert a körutakat csak akkor tudjuk jól beosztani, ha előre tudjuk a gyülekezeteiket, amelyekbe ellátogatnak.

Misszióegyesületünk tisztikara és tanácsa. Tisztikar: Scholtz Ödön tb. elnök Ágfalva, dr. Molnár Gyula világi elnök Bpest, Németh Károly egyházi elnök Lébény, Danhauser László titkár Bpest, Rimár Jenő pénztáros Bpest, Antal Károly ellenőr Székesfehérvár, Zászkaliczky Pál jegyző Fót, Drenyovszky János a kiadóhivatal vezetője Kispeszt, özv. Gáncs Aladár né az iratterjesztés vezetője Bpest. — Tanácsstagok: Bakay Péter Apostag, Bárdy Ernő Mezőberény, Belák Sándor Tokaj, Broschko G. A. Bpest, Fábiani Imre Sárszentlőrinc, Kello Gusztáv Szarvas, dr. Kneffel József Sopron, Marcsek János Ózd,

vitéz Muray Endre Székesfehérvár, Morhács Márton Bpest, Németh Gyula Szekszárd, Nitschinger János Sopron, dr. báró Podmaniczky Pál Sopron, Szabó József Győr, Túróczy Zoltán Győr, dr. Zelenka Frigyes Bpest, Zimmermann János Rajka. Pótagok: Berzsényi-Janosits Miklós, dr. Bertha Benő Celldömölk, Borgulya Endre Szarvas, Hulvej István Kiskőrös, Hüttl Armin Bpest, dr. Király Lajos Szilvásvárad, vitéz Sréter Ferenc Bpest, dr. Szeberényi Lajos Zs. Békéscsaba. — A reformátussal közös bizottság tagjai: dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Broschko G. A., Kello Gusztáv, dr. Kneffel József, Morhács Márton, Rimár Jenő, Túróczy Zoltán, dr. Zelenka Frigyes.

Gáncs Aladár munkáiból körülbelül 10 iv terjedelmű kiadást rendez egyesületünk. A kiadás előkészítésére Scholz László segédlelkész (Budapest, IV., Deák-tér 4.) kérte meg. Kérjük azokat, akiknek birtokában Gáncs Aladártól kiadásra alkalmasnak vélt iratok (levelek, előadások, prédikációk) vannak, szíveskedjenek Scholz Lászlóval érintkezésbe lépni.

A St. András-i Biblia-iskola (Vilách mellett, Karinthiában) az 1936—37. évre 15-ik évi jelentését adta ki. Az iskola, amelyet svájci és skót körök támogatnak, Délkelet-Európa országainak nevel evangelistákat és kolpoltöröket. Háziatyja az elhunyt Kettenbach Jakob helyébe Lichtenberger Vilmos lett, aki magyarul, németül és szerbül beszél. A Biblia-iskolának 17 tanulója van most, akik kilenc különböző országból, öt nyelveterről származnak, négyféle egyházhoz tartoznak. Magyar tanulói is vannak az intézetnek.

Budapesti imaóra. Novemberi imaórán Németh Gyula szekszárdi lelkész tartott előadást ezen a címen: Egy meghalt misszió üzenete. Az előadás a megszűnt Dán-hallei misszióról szólt, melynek munkáját később a lipcei misszió vette át. A meghalt misszió üzenete röviden így hangzik: 1. A küldő egyháznak és a misszionáriusnak egyaránt evangéliumának kell lennie. Krisztusának kell lenni az otthoni gyülekezetnek is és a misszionáriusnak is. 2. A munkának

nem szabad semmi máson nyugodni, mint az evangéliomon. Minden tudomány (orvos, iskola) csak eszköz lehet. A cél az evangéliom hirdetése. 3. Az egyház nem egyház misszió nélkül és a misszió nem misszió egyház nélkül. 4. Az a missziói stratégia, ami az emberi fejekben születik meg sokszor akadálya Krisztus királyságának. 5. Isten nem ejti porba azt a munkát, amit gyermekei abbahagynak. A rendkívül érdekes és alaposan készült előadás külön nyomtatásban is meg fog jelenni. Utána felolvastuk Kunos Jenő levelét, melyet a soltvadkerti konferenciára az egyesület elnökségéhez intézett s amit ez számunkban is teljes egészében közlünk.

A Missziói Gyermekszövetség hírei. Evangélikus Misszióegyesületünk november 6.-án Soltvadkerten tartott közgyűlése a missziói gyermekszövetségi munka továbbfejlesztése céljából kerületi vezetőköt kért fel. A bányai egyházkerületből Jávör Pál hatvani lelkész, a dunáninneni ehkerből Harmati Béla ősgárdi lelkész (u. p. Keszeg, Nógrád m.), a dunántúli ehkerből Rácz Sándor meszeni lelkész (Vas m.), és a tiszai ehkerből Belák Sándor tokaji lelkész. Nagyon kérjük a Missziói Gyermekszövetségek vezetőit, hogy tagsági jegyekért, bélyegekért, a gyermekszövetségi munkára vonatkozó útbiztosításokért ezentúl a kerületi ve-

zetőkhöz forduljanak. A gyülekezeti Gyermekszövetség fontosabb eseményeiről szintén vagy őket, vagy közvetlenül egyházi lapjainkat (Harangszó, Kis Harangszó, Evangélikus Élet, Missziói Lapok) sziveskedjenek értesíteni. A tagsági díjak, perselypénzek és adományok Rimár Jenő misszióegyesületi pénztárhoz küldendők (Bp., XIV. Gizella-u. 28. fsz. 1.) Az összegyűjtött pénzt leghelyesebb csekken beküldeni: Magyarhoni ág. h. ev. misszióegyesület pénztára Bp. 16188. Isten kegyelméből meg van a reménységünk, hogy nemsokára saját missziói munkaterületünk lesz, s a Kinába készülő Kunos Jenő magyar evangélikus misszionárius testvérünk mint a magyar evangélikus egyház külmissziói munkása dolgozik majd künn a misszió munkamezején. Már csak ezért is nagyon fontos és szükséges, hogy a felnőtt egyháztagok mellett evangélikus gyermekeink is meg nem lankadó hűséggel és egyre nagyobb számmal támogassák a misszió szent ügyét.

December 14.-én fél 6 órakor Üllői-uti imatermünkben ifj. Biebauer Rihárd, a Bethesda kórház lelkésze tart vetített képes előadást Indiáról. Saját képei kíséretében élményeit mondja el. Utána Kemény Lajos budapesti főesperes tart írásmagyarázatot. Az összejevetelt híveink figyelmébe ajánljuk.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1937. október 23-tól november 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Biszкуп Ferenc Mezőberény 1.— (1), Ágfalvi evang. egyház 3.10 (1), Bódy Pál Tápíószele 6.— (2), Belák Sándor Tokaj 3.— (1).

Offertórium: Dunántúli egyházkerület egyházai 557.97, Bpest-Üllői-u. külm. órán 6.30, Soltvadkerti konferencia alkalmából 40 P.

Adományok: Csányi Károly Győr 5.—, Bpestről özv. Vásárhelyi Dezsőné 3.—, dr. Szontágh Antal 2.—, Soltvadkerti evang. egyház 15.—,

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni sziveskedjenek: tagdíj, offertórium, adomány vagy gyűjtés címén könyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1937. november 22.

Csekkszám: 16.188.

Szarvasi főkegyesület indiai asszony eltartására 82.02 P, néhai Bogár Lajosné Nyíregyháza 51 P.

Perselygyűjtés: Erdőkúrti evang. bibliakör 7 P.

Gyermekszövetség: Felpéci libapásztorok színjátékából 11.02, Mezőberényi II. ker. iskolások gyűjtése 5 (bélyeg és staniol).

Gáncs Aladár-alapra: Nagy Miklós Zalaegerszeg 2 P.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1

Telefon: 2-97-189